

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/108/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415010371
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1415010371.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného U. Z., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 01.06.2016 sp. zn. 2T/134/2015, na neverejnom zasadnutí konanom 26. januára 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 01.06.2016 sp. zn. 2T/134/2015 bol obžalovaný U. Z. uznaný za vinného pre prečin krádeže podľa § 212, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 5. júna 2014 v čase od 17.00 hod. do 14.00 hod. v Bratislave, na ulici Dúbravská cesta, pri objekte Slovenskej akadémie vied nezisteným spôsobom prekonal uzamknutie tam zaparkovaného osobného motorového vozidla značky Škoda Octavia, evidenčné číslo vozidla: Z. XXX C., a z vozidla odcudzil navigáciu značky Columbus v hodnote X.XXX,XX,- euro a dva bi-xenónové svetlomety v hodnote XXX,XX,- euro, čím spôsobil poškodenému A. P. celkovú škodu vo výške X.XXX,XX,- euro.

Za uvedený prečin bol obžalovanému podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. h/, písm. m/, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. okresný súd zároveň zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I z 30.01.2015 sp. zn. 1T/4/2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce a vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému A. P. škodu vo výške X.XXX,XX,- euro.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania obžalovaný a prokurátor.

Obžalovaný U. Z. prostredníctvom svojho obhajcu v písomných dôvodoch podaného odvolania sa domáhal, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol, aby krajský súd po zrušení rozsudku sám rozhodol spôsobom, že

ho spod obžaloby oslobodí. Odvolateľ vyslovil názor, že z vykonaného dokazovania nie je dostatočne preukázané, že sa predmetného skutku dopustil. V rámci prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný jediný priamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania žalovaného skutku. Ďalej zdôraznil, že ani odcudzené veci sa nenašli v jeho dispozícii. Pokiaľ sa týka zaistenej stopy DNA, ktorá sa mala nachádzať na konektoroch, odvolateľ má za to, že dostatočne vysvetlil spôsob, ako sa tam mohla biologická stopa dostať. Nie je nič neobvyklé, ak budúci kupujúci, resp. záujemca chce mať istotu, že auto má originálne diely a súčasti. V odôvodnení rozsudku prvostupňový súd poukázal na jeho obhajobný postup, nakoľko v prípravnom konaní využil svoje právo a nevypovedal a následne na hlavnom pojednávaní sa vyjadril ku skutku tým spôsobom, že jeho spáchanie kategoricky poprel. V tejto súvislosti ďalej zvýraznil, že v rámci trestného konania má každý obvinený zákonom určené procesné práva a je na jeho vôli a zodpovednosti, akým spôsobom to využije. Z uvedeného obhajobného postupu v rámci konania je však vylúčené vyvodzovať vinu, resp. že takéto konanie alebo nevyužitie určitého práva usvedčuje daného páchatel'a. V odôvodnení napadnutého rozsudku uvádzaná skutočnosť, že obhajobou navrhovaná svedkyňa prekvapivo využila oprávnenie v zmysle § 130 ods. 1 Tr. por. je podľa názoru odvolateľa možno vyložiť aj ako zákonné právo, ktorý svedkyňa po poučení využila. Vyvodzovať vinu z takéhoto postupu by bolo nelogické a neprípustné.

Prokurátor v písomných dôvodoch podaného odvolania sa domáhal, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Prokurátor sa totiž nestotožnil s výrokom o vine a v nadväznosti na to, ani s výrokom o treste. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak škodu vo výške X.XXX,XX,-euro na cudzom majetku, ktorá je v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. podriadená pod „malú škodu“. Obžalovaný predmetný skutok spáchal vlámaním v zmysle § 122 ods. 4 Tr. zák. Prokurátor dal do pozornosti aj to, že ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a čin spácha vlámaním, naplní objektívnu stránku skutkovej podstaty zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. pri použití § 138 písm. e/ Tr. zák. Takéto právne posúdenie skutku jeho podriadením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu krádeže je v pomere špeciality k právnej kvalifikácii skutku ako prečinu krádeže podľa §212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Posudzovanie právnej kvalifikácie skutku v zmysle základnej skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je opodstatnené len vtedy, ak páchatel' krádeže vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.). Podľa názoru prokurátora, bolo dôvodné skutok uvedený v napadnutom rozsudku právne posúdiť ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. Dôvodnosť posudzovania predmetného skutku v zmysle § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. vyplýva zo stanovísk trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 78/2011 a sp. zn. Tpj 53/2013. Záverom prokurátor dodal, že v nadväznosti na právnu kvalifikáciu skutku odporujúcu zákonu, nielen výrok o vine, ale aj výrok o treste napadnutého rozsudku nie je zákonný.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť tak odvolania obžalovaného, ako aj prokurátora (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obaja odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k týmto záverom:

Na neverejnom zasadnutí odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti na podklade odvolaní obžalovaného a prokurátora zistil, že prvostupňový rozsudok je minimálne predčasný pre zistené chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení, nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), pričom vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por.).

Krajský súd konštatuje, že v súdnom konaní neboli vykonané a následne prvostupňovým súdom neboli ani dostatočne zhodnotené všetky dostupné dôkazy, ktoré by mohli prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Z tohto pohľadu preto výrok o vine obžalovaného U. Z. napadnutého rozsudku zatiaľ vzbudzuje dôvodné pochybnosti.

Predpokladom zákonného rozhodnutia je správne zistenie skutkového stavu veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov, spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Súd I. stupňa svoj odsudzujúci výrok vyvodil predovšetkým z výsledkov skúmania zaistenej biologickej stopy. Zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz (na č. I. 7 - 9) vyplynulo, že zo zaistenej biologickej stopy bola izolovaná DNA. Z výsledkov DNA analýzy vyplynulo, že biologický materiál zaistený z biologickej stopy pochádza najmenej od dvoch osôb, pričom bol zaistený majoritný DNA profil mužského pôvodu, ktorý je vhodný na porovnanie a minoritná prímies, ktorá nie je vhodná na identifikáciu. Majoritná časť zmiešaného DNA profilu biologickej stopy bola vložená do národnej databázy DNA profilov. Porovnaním v indexoch DNA profilov stôp zaistených z miest trestných činov, podozrivých, obvinených a právoplatne odsúdených osôb bola zistená zhoda s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru označenej „Z. U., nar. XX.XX.XXXX/XXXX“, skúmanej na pracovisku KEÚ PZ v Bratislave pod ČES: Z.-D.-I.-C.-XXXX/XXXXX, ktorá bola predložená OR PZ, OKP v Bratislave II pod ČVS: F.-XXXX/TK-I.-XXXX z 28.11.2011.

Okresný súd vychádzal aj zo zápisnice o obhliadke miesta činu a vyhotovenej fotodokumentácie (na č. I. 8 - 9, 10 - 14). Z popisu miesta činu vyplynulo, že v interiéri vozidla bolo na stredovom paneli prázdne miesto a trčali z neho káble (foto č. 5). Z konektorov kabeláže bola zaistená biologická stopa č. 1 (foto č. 6).

Naproti tomu z výpovede obžalovaného U. Z. vyplynulo, že ešte predtým, ako sa mal stať posudzovaný skutok, on bol v Z. - A. Č. u svojej matky, keďže tam má rodinný dom. Bola tam aj jeho sestra W. G., ktorá si chcela kúpiť motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, alebo zn. Volkswagen Golf, resp. zn. Passat. On spolu so sestrou sa vybrali do viacerých autobazárov v Z.. Navštívili asi tri alebo štyri autobazáre. Tu si pozerali autá a jedno z nich chceli aj kúpiť. Obžalovaný pripustil, že práve to vozidlo, ktoré bolo neskôr vykradnuté, spolu so sestrou aj pozerali. Nakoľko on je mechanik, tak si pozrel aj autorádio v tomto vozidle. Toto autorádio vymontoval a pozrel sa, či sa jedná o originálne autorádio. Zozadu autorádia podľa jeho koncoviek bolo možné zistiť, či je to originálne autorádio, pretože čínske autorádia majú iné koncovky. Do vozidla zn. Škoda Octavia sa dávajú originálne navigácie zn. T.. Obžalovaný ďalej uviedol, že pre neho nebol žiadny problém vybrať navigáciu z vozidla. Tú možno vybrať bez poškodenia prístrojovej dosky za dve minúty a dve minúty trvá aj jej vrátenie naspäť. Obžalovaný si takto pozrel komponenty aj v iných motorových vozidlách. Obžalovaný napokon uviedol, že vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti, mohla sa dostať jeho DNA na konektory kabeláže vykradnutého vozidla. Obžalovaný poprel, že by vozidlo zn. Škoda Octavia, ktoré sa v kritickom čase nachádzalo v I. na B. T., práve on vykradol.

Vzhľadom na naznačenú dôkaznú situáciu i obhajobné argumenty obžalovaného, okresný súd pochybil, keď osobný výsluch spracovateľa posudku kriminalistického a expertízneho ústavu PZ ako znalca nebol na hlavnom pojednávaní nariadený a súd I. stupňa sa uspokojil iba s prečítaním tohto posudku ústavu, bez ohľadu na to, že procesné strany súhlasili s prečítaním tohto posudku a dokonca v prípravnom konaní došlo k výsluchu spracovateľa tohto posudku. Bolo totiž nevyhnutné, aby v súdnom konaní boli výsluchom spracovateľa posudku ústavu ako znalca, postupy použité znaleckým ústavom a následne jeho závery náležite objasnené a vysvetlené, aby sa mohli prvostupňovým súdom preskúmať a vyhodnotiť. Treba dodať aj to, že ak by takáto osoba nebola zapísaná v zozname znalcov, podmienkou jej výsluchu ako znalca by bolo, aby zložila znalecký sľub.

Zo znaleckého posudku ústavu je zrejmé, že nejde o štandardnú biologickú stopu, nakoľko biologický materiál pochádzal najmenej od dvoch osôb. Z predloženej stopy bola izolovaná DNA, pričom bol získaný jednak majoritný DNA profil mužského pôvodu, jednak minoritná prímies, ktorá nebola vhodná na identifikáciu. Majoritná časť zmiešaného DNA profilu bola zhodná s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru patriacej obžalovanému.

Spracovateľ posudku ústavu ako znalec by mal na hlavnom pojednávaní vysvetliť, či zaistená biologická stopa pochádzala od dvoch osôb, alebo možno pripustiť aj viacero osôb, ďalej ozrejmiť, čo vlastne znamenalo, že táto stopa bola „zmiešaná“ (napr. či išlo o prekrytie jednej stopy druhou stopou, alebo zmes viacerých stôp, resp. iná verzia), či bolo možné zistiť o aký konkrétny biologický materiál išlo (napr.

krv, hlien, slina, pot, prípadne iný ľudský výlučok), či išlo o biologický materiál rovnakého druhu, alebo zmes viacerých biologických materiálov, resp. išlo o biologický materiál, ktorý sa vôbec nedá bližšie špecifikovať. Znalec by mal tiež bližšie ozrejmiť použité pojmy „majoritná“ a „minoritná“ časť zmiešaného DNA profilu stopy, ďalej tú okolnosť, ako dlho (dni, mesiace, roky) môžu takéto DNA stopy zotrvať na veciach, v danom prípade na konektoroch kabeláže v interiéri vozidla, či plynutie času, resp. iné faktory majú určitý význam i vplyv na zachovanie alebo znehodnotenie biologickej stopy, prípadne nech znalec uvedie ďalšie podstatné zistenia alebo možné závery.

Úlohou okresného súdu preto bude v ďalšom konaní nariadiť výsluch spracovateľa posudku kriminalistického a expertízneho ústavu PZ ako znalca a zákonným spôsobom sa vysporiadať so všetkými dôkazmi doposiaľ zabezpečenými, ktoré majú vzťah k posudzovanej veci.

Neuniklo pozornosti krajského súdu, že v odôvodnení napadnutého rozsudku bolo konštatované, že keď prokurátor v rámci záverečnej reči nesprávne uviedol, že poškodený predmetné vozidlo kúpil už v roku 2009 (v skutočnosti poškodený zakúpil motorové vozidlo dňa 07.12.2011), obžalovaný reagoval v tom zmysle, že so sestrou pozerali autá v autobazároch už v roku 2008-2009. Z evidenčnej karty vozidla však vplynulo, že auto bolo vyrobené v roku 2009 a na Slovensku bolo evidované až 07.12.2011 (pravdepodobne išlo o dovoz zo zahraničia). Súd I. stupňa uzavrel, že obžalovaný sa tak sám usvedčil z klamstva, pretože v rokoch 2008-2009 nemohol pozerať v autobazári v Z. motorové vozidlo, ktoré bolo vyrobené v roku 2009.

Pokiaľ súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku vyhodnotil, že obžalovaný sa sám usvedčil z klamstva, pričom súd poukazoval na jeho vyjadrenia v rámci záverečnej reči, tak k tomu treba dodať, že záverečná reč nie je dôkaz, ale ide o argumentáciu, ktorá sa týka hodnotenia už vykonaných dôkazov, skutkových okolností, právneho posúdenia, prípadne aj otázky trestu, ochranného opatrenia, či náhrady škody. Argumentácia strán, či diskusia strán o dôkazoch a argumentoch protistrany, v žiadnom prípade nemôže byť považovaná za dôkaz. Navyše v zápisnici o hlavnom pojednávaní je iba uvedené, že obžalovaný sa pripája k záverečnej reči svojho obhajcu.

V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že podľa § 2 ods. 19 Tr. por. súd pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní smie prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané (tzv. zásada bezprostrednosti). Predmetná základná zásada trestného konania teda stanovuje pravidlo, že súd musí pri rozhodovaní (t. j. posudzovaní viny alebo neviny, trestu, ochranného opatrenia, či náhrady škody) vychádzať len z výsledkov dokazovania (napríklad výsluchy obžalovaného, svedkov, znalcov, čítanie výpovedí z prípravného konania, prípadne listinných dôkazov), ktoré boli vykonané v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Alebo povedané inak, skutkový stav možno uštieňovať len dôkazmi, ktoré boli vykonané počas dokazovania na hlavnom pojednávaní.

V rámci hlavného pojednávania vymedzuje Trestný poriadok priestor na dokazovanie v ustanoveniach § 258 až 273 Tr. por. (tretí diel nazvaný „Dokazovanie“). Začiatok dokazovania nasleduje po vyhláseníach obžalovaného s tým, že súd o začatí dokazovania nerobí žiadne formálne (osobitné) rozhodnutie (uznesenie), ale len kontinuálne „prejde do dokazovania“. Koniec dokazovania na hlavnom pojednávaní vymedzuje Trestný poriadok formálnejšie ako jeho začiatok, nakoľko ustanovenie § 274 ods. 1 Tr. por. stanovuje, že ak niet ďalších dôkazných návrhov alebo ak súd rozhodol, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, vyhlási predseda senátu dokazovanie za skončené a udelí slovo na záverečné reči.

Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že ak predseda senátu (samosudca) chce vo veci rozhodnúť, musí dokazovanie formálne ukončiť (robí tak uznesením, ktoré je súčasťou zápisnice o hlavnom pojednávaní). Vyhlásením takéhoto uznesenia sa formálne uzatvára priestor na vykonávanie dôkazov s tým, že nasledujú už len argumentácie strán (záverečné reči) a zároveň sa ohraničuje priestor a v ňom vykonané dôkazy, ktoré bude súd hodnotiť ako podklad pre svoje rozhodnutie.

Záverečnú reč obžalovaného teda nemožno považovať za dôkazný prostriedok v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. a jej obsah za dôkaz, nakoľko nasleduje vždy až po formálnom skončení dokazovania (t. j. nasleduje vždy až po „uzatvorení“ priestoru na vykonávanie dôkazov). Napokon záverečné reči oddeľuje od dokazovania aj samotný Trestný poriadok, ktorý ich upravuje v osobitnom štvrtom dieli s názvom: „Záver hlavného pojednávania“. Záverečné vystúpenia strán a ich zástupcov prebiehajú teda po skončení dokazovania, preto ich obsah nemožno použiť ako dôkaz. Argumentácia uplatnená v

záverečných rečiach, ale môže viesť k doplneniu výsledkov dokazovania alebo môže ovplyvniť súd pri hodnotení vykonaných dôkazov.

S poukazom na uvedené, odvolací súd ponecháva na úvahu okresnému súdu, či opätovne nariadi výsluch obžalovaného a v rámci jeho výsluchu sa bude zisťovať doba návštevy autobazárov v Z., či konfrontovať jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní zo dňa 21.03.2016 (na č. I. 181-182) s jeho prípadnými ústnymi prednesmi v rámci záverečnej reči, ktoré však neboli písomne zachytené v zápisnici (na č. I. 193).

Jedným z ďalších kasačných dôvodov odvolacieho súdu boli aj chyby v odsudzujúcom rozsudku spočívajúce v tom, že súd vinu obžalovaného okrem dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nepriamo vyvodzoval z okolnosti, že obžalovaný bol v minulosti postavený pred súd a uznaný za vinného z obdobnej trestnej činnosti a spôsob trestnej činnosti v iných jeho trestných veciach bol obdobným s posudzovanou trestnou vecou.

Súd II. stupňa považuje za potrebné zdôrazniť, že z trestnej minulosti obžalovaného nie je možné vyvodzovať žiadne závery k stíhanej trestnej činnosti a už vôbec nie je možné v dokazovaní vychádzať z určitého predpokladu, že pokiaľ bol niekto v minulosti postavený pred súd pre obdobnú trestnú činnosť, tak sa určite dopustil aj ďalšej trestnej činnosti. Dokazovanie v trestnom konaní alebo nedostatok usvedčujúcich dôkazov nie je možné nahrádzať len formálnym konštatovaním o konkrétnych trestných stíhaniach obžalovaného v minulosti.

Odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 09.04.1968 sp. zn. 7Tz 11/1968, v ktorom bolo vyslovené, že je v rozpore so základnými princípmi Trestného poriadku, ak sa usudzuje vina obžalovaného z toho, že bol už trestaný. Pripustiť možnosť, aby bola usudzovaná vina obžalovaného pri neexistencii, či slabosti usvedčujúcich dôkazov z osobných vlastností, či iných charakteristík obžalovaného, by vo svojich dôsledkoch viedlo k porušovaniu prezumpcie neviny, čo by znamenalo vytvorenie potenciálneho zdroja nezákonných rozhodnutí.

Vzhľadom na vyššie rozobraté skutočnosti, odvolací súd zastáva názor, že skutkové zistenia zatiaľ ostali nejasné, sporné a tým aj nepreskúmateľné. V tomto smere je odvolanie obžalovaného dôvodné.

Pokiaľ sa týka odvolania prokurátora vo vzťahu k výroku o vine a treste napadnutého rozsudku, so zreteľom na príčiny zrušenia prvostupňového rozsudku, bolo by predčasné zaujať v tomto smere stanovisko.

S poukazom na dôkaznú situáciu, na povahu a význam zhromaždených dôkazov, ako aj vzhľadom na vyrovnanie sa s obhajobou obžalovaného, úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude preto nariadiť dokazovanie v naznačenom smere, prípadne vykonať ďalšie dôkazy, ktorých potreba sa v priebehu konania preukáže, resp. ktorých vykonanie môžu navrhnúť strany a zákonným spôsobom sa vysporiadať s ostatnými dôkazmi, doposiaľ zabezpečenými, ktoré majú vzťah k posudzovanej veci.

Krajský súd pripomína okresnému súdu, že po nariadenom doplnení dokazovania bude nevyhnutné, aby pri svojom rozhodovaní dôsledne rešpektoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a tieto hodnotil nielen izolovane, ale aj v ich súhrne po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

Záverom treba konštatovať, že nakoľko neboli náležite objasnené, prípadne neboli uvážené všetky skutkové okolnosti dôležité pre posúdenie otázky trestnej zodpovednosti obžalovaného U. Z. pre žalovaný trestný čin, resp. modifikovanú právnu kvalifikáciu skutku uvedenú v odvolaní prokurátora, nadriadený súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.